

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3515/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת י' וילנר

העותרת: שדולת הנשים בישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. בית הדין הארצי לעבודה
2. נציבות שירות המדינה
3. פורום קהלת
4. ריזי ארליך
5. נחה אזימוב

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותרת: עו"ד חגי קלעי; עו"ד ליעד ורצהיזר;
עו"ד מרים זלקינד

בשם המשיבים: עו"ד רחל שילנסקי; עו"ד יצחק פרדמן

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. עתירה זו מכוונת כלפי פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה (כב' הנשיאה ר' וירט ליבנה, השופט ר' פוליאק, השופטת ח' אופק גנדלר, ונציגי הציבור הגב' ש' זילברשטיין-היפס ומר ע' ליפשיץ) בבר"ע 36077-04-18 שניתן ביום 1.5.2018. בית הדין הארצי הורה על ביטול הסעד הזמני שניתן על-ידי בית הדין האזורי לעבודה בירושלים, בגדרו הוקפא הליך הכשרתם של עמיתי תכנית ההשמה לאקדמאים מהמגזר החרדי "משפיעים/ות – חרדים לשירות הציבורי" (להלן: תכנית משפיעים או התכנית), עד להכרעה בתובענה שהגישה העותרת – שדולת הנשים בישראל, לבית הדין האזורי לעבודה.

רקע

2. העותרת הגישה תובענה לבית הדין האזורי לעבודה, בגדרה ביקשה, בין היתר, להצהיר כי המכרז הפומבי שפורסם ביום 17.8.2017 (להלן: המכרז), שבאמצעותו נקלטו עמיתי תכנית משפיעים כעובדי מדינה, אינו חוקי ואינו חוקתי. נטען כי המכרז כולל תניה הקובעת את מין המועמד כתנאי לקבלתו לעבודה, וכן כי הוא כולל הפרדה על בסיס מין במסגרת העבודה ואף בהליך ההכשרה לקראת השתלבות במשרה בשירות המדינה.

3. מהאמור במכרז עולה כי הוא נועד לגייס עתודת אקדמאים ואקדמאיות מצטיינים מקרב האוכלוסייה החרדית, במטרה לשלבם בעבודה בשירות הציבורי. בסעיף 3 למכרז צוין כי:

”התכנית מיועדת לנשים ולגברים כאחד, ואולם בהתאם להחלטת ועדת ההיגוי יתקיים שלב ההכשרה בנפרד – בהתאם לכך יתקיימו השנה שני מחזורים, המחזור הנוכחי של התכנית מיועד לעמיתים בלבד, והמחזור הבא יהיה מיועד לעמיתות בלבד והרישום אליו ייפתח בפברואר 2018. למען הסר ספק, ההרשמה הינה בסביבה מעורבת נשים וגברים”.

המועד האחרון להגשת מועמדות למכרז שיועד לגברים היה ביום 14.9.2017, וביום 5.1.2018, לאחר הליך שנמשך מספר חודשים, נמסרו התשובות למועמדים.

4. ביום 11.10.2017 פנתה העותרת לממלא מקום נציב שירות המדינה במכתב בו ביקשה לבטל לאלתר את סעיף 3 למכרז. העותרת טענה כי הסעיף האמור נוגד הוראות חוק ועומד בסתירה להמלצות הצוות המשרדי של משרד המשפטים לבחינת תופעת הדרת הנשים במרחב הציבורי מיום 7.3.2016, אשר אומצו על-ידי היועץ המשפטי לממשלה ובהחלטת ממשלה. עוד נטען כי המכרז במתכונתו הנוכחית נוגד אף את הנחיות נציבות שירות המדינה עצמה מיום 28.12.2011. העותרת הביעה תמיהה באשר לתכלית שביצירת תכנית הכשרה נפרדת מגדרית, כאשר העמיתים צפויים ממילא להשתלב בסביבת עבודה מעורבת, והדגישה כי יצירת מסגרות נפרדות לאוכלוסייה הדורשת מסגרות שכאלה מקבעת צורך זה ותורמת להקצנתו ולהרחבתו.

העותרת קיבלה מענה קצר לפנייתה בו צוין כי טענותיה יילקחו בחשבון בבחינת מודל הפעלתה של התכנית בשנים הבאות, וכי לעת עתה מדובר ב”פיילוט” של שני מחזורים שייבחנו “תוך כדי תנועה”.

5. בהמשך לכך, ביום 29.11.2017 עתרה העותרת לבית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, ובהמשך אף הגישה בקשה למתן צו ארעי ולמתן צו ביניים שיאסור על המדינה לקדם את ההתקשרות עם מי שהגישו מועמדות לתכנית. בפסק דינו מיום 29.1.2018 קבע בית המשפט המחוזי כי הוא נעדר סמכות עניינית לדון בעתירה, והעותרת הגישה תובענה בנדון לבית הדין האזורי לעבודה, ובצדה בקשה לסעד ארעי להקפאת הליך הכשרתם של עמיתי התכנית עד להכרעה בתובענה.

ההליך בבית הדין האזורי לעבודה

6. העותרת טענה, בעיקרו של דבר, כי פתיחת משרות לגברים בלבד עולה כדי אפליה ברורה כאשר אין מחלוקת כי מהות התפקידים להם מיועדים עמיתי התכנית אינה מחייבת שיהיו דווקא גברים. כן נטען, כי המכרז אינו עומד בתנאי פסקת ההגבלה, שכן הפגיעה בזכות החוקתית לשוויון צריך שתיעשה מכוח חוק או הסמכה מפורשת בו, מה שאין כן בענייננו. העותרת הדגישה כי הסדר ההפרדה אף לא נועד "לתכלית ראויה", שכן תכליתו היא יצירת מרחב "סטרילי" מנשים, וזאת מתוך נוהג תרבותי פסול המבוסס על תפיסת נשים כנגע במרחב הציבורי, כפיתוי וכסכנה. לבסוף נטען כי שיקולי "מאזן הנוחות" נוטים לעבר קבלת הבקשה, וזאת לנוכח התנהלותה של המדינה אשר בחרה בחוסר תום לב "להציב עובדות בשטח" ולפתוח את התכנית על אף האמור.

7. בתשובה לבקשה לסעד זמני טענה המדינה מחד גיסא לשיהוי בהגשת התובענה, ומאידך גיסא להיותה של התובענה מוקדמת שכן עסקינן במחזור ראשון של התכנית המהווה "פיילוט", ושלאחר סיומו יופקו ממנו לקחים, לרבות בהיבטי ההפרדה המגדרית. עוד נטען כי תכנית משפיעים מהווה יישום של החלטת ממשלה 869 מיום 25.12.2015, במסגרתה אומץ דו"ח צוות בינמשרדי אשר בחן את אופן שילוב הציבור החרדי בשירות המדינה והמליץ על דרכים לקידומו.

8. בית הדין האזורי לעבודה בירושלים (כב' השופטת ר' בר-ג-הירשברג ונציגי הציבור מר' נ' מזרחי ומר' ר' בנימין אשכנזי) קיבל את בקשת העותרת וקבע במסגרת החלטתו למתן סעד זמני כי המדינה פגעה לכאורה בזכות היסוד של נשים לשוויון, ובתוך כך לשוויון הזדמנויות בעבודה, עת נתנה משקל למין המועמד כקריטריון בעת קבלתו לתכנית משפיעים. בהקשר זה צוין כי ההלכה הפסוקה היא שלמניע האפליה הפסולה אין משקל, וכוונתו של המפלה, אף אם היא כוונה "טובה", אינה רלוונטית.

9. בית הדין האזורי אף דחה את טענת המדינה לפיה ההחלטה על הפרדה בין נשים לגברים בתקופת ההכשרה היא חיונית והתקבלה על בסיס תשתית עובדתית רחבה וסדורה. נקבע כי לתשובת המדינה לא צורך כל מסמך התומך בטענות אלה, וכי מדיון ההוכחות שהתנהל בבית הדין אף התברר כי לכאורה נשמטה הקרקע תחת ההנחה שגיוס הגברים הנפרד הוא דרוש, וכי לא היו נמצאים מספיק מועמדים מתאימים שהיו מוכנים להשתלב בהכשרה ללא הפרדה מגדרית.

10. עוד נקבע כי אין בקיומו של מחזור זהה לנשים שעתיד להיפתח בחודש אוקטובר 2018 כדי לרפא את הפגיעה בזכות לשוויון או כדי למלא את חוראות חוק שוויון הזדמנויות בעבודה, התשמ"ח-1988, אשר אינו כולל מנגנון של תיקון עתידי של אפליה בדרך של קביעת תנאי מגדרי נגדי במועד עתידי. כן הודגש כי אישה אשר הייתה רוצה להתקבל לתכנית במחזור הראשון, מטעמים אלה או אחרים, לא הייתה יכולה לעשות כן אך ורק בשל מינה. בית הדין האזורי הוסיף והדגיש כי הטענה בדבר "נפרד אך שווה" הלכה לעולמה לפני עשורים רבים, וכי אין לה מקום בשיטתנו המשפטית.

11. לנוכח כל האמור לעיל, פנה בית הדין האזורי לבחינת שיקולי מאזן הנוחות וקבע כי התנהלות המדינה מלמדת על כך שביכרה ליטול "סיכון מחושב" בפתיחת התכנית בידיעה שזו עלולה להיעצר. כן נקבע כי הנזק הכלכלי הצפוי מהקפאת התכנית עד לבירור ההליך העיקרי יסתכם בכמה מאות אלפי שקלים, שהוא "מחיר זול" ביחס לפגיעה בשוויון שתימנע. יחד עם זאת, צוין כי הנזק הצפוי לעמיתים שלא נפל כל פגם בהתנהלותם הוא ברור ומשמעותי, ואינו כלכלי גרידא. בית הדין האזורי הצביע על כך שרבים מהעמיתים עזבו כבר עבודות קודמות, הסכימו לירידה בשכר והחלו בתהליך פנימי מעמיק לקראת השתלבותם בתכנית. ואולם, בסופו של דבר, בית הדין האזורי קבע כי השיקול המכריע את הכף הוא הפגיעה הקשה והישירה בזכות החוקתית לשוויון.

12. מבחינה אופרטיבית, בית הדין האזורי אפשר למדינה לצרף תוך שלושים ימים מיום מתן ההחלטה, לא פחות מעשר נשים למחזור הנוכחי של תכנית משפיעים. כן נקבע כי אם המדינה תגיע למסקנה כי אין בידה לצרף נשים למחזור הנוכחי של התכנית מכל סיבה שהיא, יוקפא הליך ההכשרה של הגברים מיום 22.4.2018 ועד למתן החלטה אחרת. בהחלטה נוספת מיום 21.4.2018, דחה בית הדין האזורי את בקשת עיכוב הביצוע של הסעד הזמני שהגישה המדינה.

על החלטות אלה הגישה המדינה בקשת רשות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה.

פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה

13. בית הדין הארצי קיבל את בקשת רשות הערעור, דן בה כבערעור וקבע כי דין הערעור להתקבל. בפסק הדין צוין כי בית הדין האזורי נתן צו עשה זמני המבקש לשנות מצב קיים, וזאת למעלה מחודשיים לאחר פתיחת ההכשרה של המחזור הנוכחי. בית הדין הארצי הוסיף כי המקרים בהם יינתן צו עשה זמני, במיוחד מקום בו ההליך העיקרי מעלה שאלות עקרוניות שטרם נדונו והוכרעו, הם חריגים, וכי המקרה הנדון אינו בא בגדרם. הודגש כי לא ברורה ההיתכנות המעשית של צירוף עשר נשים בשלב זה של ההכשרה, כאשר הליכי המיון להכשרת הנשים נמצאים בשלבים מוקדמים. עוד ניתן משקל לציפיות של העמיתים ולפגיעה בהם אם תוקפא התכנית. בית הדין הארצי הוסיף עוד כי סעדים זמניים ניתנים, ככלל, על מנת למנוע מבעל דין לעמוד בפני שוקת שבורה אם יזכה בהליך העיקרי, ואילו במקרה שלפנינו הסוגיה הנדונה היא עקרונית. משכך, נקבע כי אף אם תתקבל בסופו של דבר עמדת העותרת, פסק הדין יוכל להתממש באופן הצופה פני עתיד. לנוכח האמור, הורה בית הדין הארצי על ביטול הסעד הזמני.

העתירה דנן נסבה על פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה.

העתירה דנן

14. העתירה דנן מופנית כלפי בית הדין הארצי לעבודה, נציבות שירות המדינה (להלן: הנציבות) וכלפי המשיבים 3-5 אשר צורפו להליך בבית הדין הארצי לעבודה בבקשה לייצג את אלו המחזיקים בעמדה כי קיימת זכות להפרדה על בסיס מין.

במסגרת העתירה דנן מבקשת העותרת כי נורה על ביטול פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה ועל השבת החלטת בית הדין האזורי על כנה. לטענת העותרת, בית הדין הארצי סטה מההלכה בדבר אי-התערבות בהחלטות בעניין מתן סעדים זמניים, המסורות לשיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית, וזאת מבלי שנתן לסטייה זו כל נימוק המניח את הדעת. כן נטען כי התערבותו של בית משפט זה נדרשת הן לנוכח הטעות המשפטית המהותית שנפלה בפסק דינו של בית הדין הארצי, הן משיקולי צדק, והן בשל חשיבות הסוגיות העקרוניות המתעוררות במסגרת העתירה דנן.

15. לטענת העותרת, לנוכח קביעותיו העובדתיות והמשפטיות של בית הדין האזורי, אשר בית הדין הארצי לא התערב בהן, המחלוקת היחידה היא בשאלה האם חרף הפגיעה הקשה, לכאורה, בזכויות חוקתיות, וחרף הפגמים החריפים בהליך המינהלי, אין לעכב את ביצוע המכרז אך בשל האינטרס של העמיתים בתכנית. בהקשר זה הודגש כי ההלכה היא שהסתמכות אינה יכולה להכשיר פעולה לא חוקית של רשות מינהלית, ולכל היותר יכולה להקים סעד כספי לנפגע. העותרת הוסיפה כי במסגרת הבקשה לסעד זמני לא התבקשה הפסקת העסקתם של הזוכים במכרז בשירות המדינה, ומוכן כי בפרק הזמן בו תעוכב התכנית רשאית הנציבות לשבץ את העמיתים בכל תפקיד או משרה, והיא אף חייבת לשלם להם את שכרם כפי שהתחייבה כלפיהם. משכך, נטען כי אין כל הכרח שמטה לחמם של העמיתים ייפגע, וכי מתן הסעד הזמני אך יעכב באופן מסוים את הכשרתם במסגרת התכנית.

16. עוד נטען כי בית הדין הארצי שגה בכך שלא נתן כל משקל לסיכויי ההליך, והתייחס אך ורק לשיקולי מאזן הנוחות, ואף עשה כן באופן חד צדדי ומבלי שנתן כל משקל לפגיעה הוודאית בשוויון כתוצאה מהמשך קיום התכנית. כן נטען כי בית הדין הארצי התעלם לחלוטין מממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, ובהם מהקביעה כי בשלב זה אין כל ביסוס עובדתי לצורך בהפרדה ראשונית בהכשרה או בגיוס גברים תחילה, ואף זאת ללא הנמקה ראויה.

העותרת טענה עוד כי בית הדין הארצי לא נתן כל משקל לכך שבמועד בו הודיעה הנציבות לעמיתים על זכיותם במכרז, כבר הייתה תלויה ועומדת עתירה נגד המכרז, ולכך שהעמיתים היו מודעים לקיומה. בהקשר זה נטען כי אין לתת לנציבות לצאת נשכרת מהחלטתה זו, בפרט לנוכח התנהלותה במסגרת ההליך בחוסר תום לב.

17. לבסוף לטענת העותרת, ההחלטה שלא להקפיא את המכרז תוביל למצב בו הסעד העיקרי שהתבקש בתובענה – ביטול המכרז או תיקונו – יהפוך לבלתי אפשרי, כך שייגרם לה נזק ודאי, ממשי ובלתי הפיך.

העותרת עתרה גם למתן צו ביניים עד להכרעה בעתירה ולקביעת דיון דחוף.

18. בתגובה המקדמית מטעם המדינה נטען כי העתירה כולה מכוונת כנגד ביטולו של סעד זמני ביחס למחזור הראשון של תכנית ההכשרה אשר צפוי להגיע לסיומו בעוד חודשים ספורים, וכי היא אינה עוסקת בשאלות העקרוניות המתעוררות במסגרת ההליך העיקרי המתנהל בבית הדין האזורי לעבודה. בנסיבות אלה, כך נטען, ברור כי אין

הצדקה להתערבותו של בית משפט זה, המתערב בפסיקת בית הדין הארצי לעבודה אך במקרים נדירים.

לטענת המדינה הפסקת ההכשרה הנוכחית, אשר החלה לפני כשלושה וחצי חודשים וצפויה להסתיים בעוד כחודשיים וחצי בלבד, עלולה לפגוע במאמצים לשילובם של בני הקהילה החרדית בשוק התעסוקה ובשירות הציבורי ואף לגרום לפגיעה קשה בעמיתים עצמם.

המדינה הדגישה כי תכנית משפיעים מביאה לידי ביטוי את צרכיהם המיוחדים של בני האוכלוסייה החרדית, וזאת תוך הבחנה ברורה בין שלב ההכשרה המתבצע בהפרדה מגדרית, התחום לזמן של חודשים ספורים בלבד, לבין שלב ההשמה התעסוקתית במסגרת מעורבת רגילה. עוד הודגש כי גם בשלב ההכשרה, ההפרדה היא רק בין העמיתים לעמיתות, בעוד שסגל ההכשרה מעורב. המדינה הוסיפה כי ההחלטה כי שני המחזורים הנפרדים הראשונים יופעלו באופן שאינו סימולטני נועדה על-מנת לייצר תכנית מדורגת ומאוזנת מבחינה קבוצתית ופדגוגית, אשר תציב בפני העמיתים אפשרויות השמה רחבות ואיכותיות. כן נטען כי מחזור הגברים נבחר להיפתח בתחילה בשל שילובם הנמוך בתעסוקה, וכי הגורמים המקצועיים שבהם נועצו הצביעו על חודש אוקטובר כחודש המתאים לפתיחת התכנית לנשים החרדיות, אשר רבות מהן עובדות הוראה אשר תקשנה לעזוב את תפקידן בעיצומה של שנת הלימודים. מכל מקום, צוין כי לאחר בחינה נוספת הוחלט להפעיל את המחזורים הנפרדים הבאים באופן סימולטני ותוך קיום פעילויות מסוימות באופן משותף לשני הקורסים.

המדינה מוסיפה וטוענת כי אין אפשרות לשילובן של נשים במחזור הגברים המצוי בעיצומו, זאת הן בשל השלב המתקדם בו מצוי ההליך, הן בשל הליכי המיון הארוכים הנדרשים לשם קבלתן לתכנית, והן משום שההפרדה המגדרית בשלב ההכשרה מסייעת לתכלית גיוס מועמדים ראויים.

19. בתגובה מקדמית מטעם המשיבים 3-5 נטען, בעיקרו של דבר, כי תכנית משפיעים אינה נוגדת את החוק, וכי פעולה לטובת ייצוג הולם לעולם פוגעת בשוויון, ובכל זאת מתחייבת לפי סעיף 15א לחוק שירות המדינה (מינויים), התשי"ט-1959. כן נטען כי הכלל "נפרד אינו שווה" לא יושם עד כה בפסיקת בית משפט זה על כל הפרדה בין גברים לבין נשים, וזאת משום שלא כל הפרדה כזו מבוססת על מניעים פסולים. לטענת המשיבים 3-5 לעותרת אין זכות עמידה בתביעתה בבית הדין האזורי כ"תובעת

ציבורית" אשר אינה מייצגת אדם שנפגע מהאפליה הנטענת. לבסוף נטען כי אין מקום להתערבותו של בית משפט זה בפסיקתו של בית הדין הארצי בנסיבות המקרה הנדון.

דיון והכרעה

20. לאחר העיון בעתירה ובתגובה לה הגענו לכלל מסקנה כי דינה להידחות על הסף.

הלכה היא כי בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על פסקי הדין של בית הדין הארצי לעבודה וכי התערבות בפסיקתו תוגבל אך למקרים מיוחדים וחריגים בהם נתגלתה טעות משפטית מהותית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, וההתערבות נדרשת לשם עשיית צדק (ראו: בג"ץ 525/84 חטיב נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מ(1) 673, 693 (1986); בג"ץ 3726/17 פלוני נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים, פסקה 6 (18.5.2017)). כלל זה מקבל משנה תוקף שעה שמדובר בעתירה המופנית כלפי החלטת בית הדין הארצי בעניין ביטולו של סעד זמני (ראו: בג"ץ 2449/11 ניב נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים, פסקה 6 (23.5.2011); בג"ץ 8508/09 כהן נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים, פסקה 11 (29.10.2009)).

21. התובענה שהגישה העותרת לבית הדין האזורי בעניין תכנית משפיעים אכן מעוררת שאלות עקרוניות, וסקירת השתלשלות העניינים שהובאה לעיל, מבטאת באופן חלקי בלבד את מכלול השיקולים והערכים המתחרים הרלוונטיים לשם הכרעה בשאלות אלה.

ואולם, במסגרת הליך זה העותרת אינה מבקשת כי נכריע בשאלות נכבדות אלה, או כי נתערב בקביעות עקרוניות ביחס אליהן. העתירה דנן מכוונת כל כולה להחלטת בית הדין הארצי לבטל את הסעד הארעי שניתן על-ידי בית הדין האזורי, ובכך לאפשר את המשך קיומו של מחזור ההכשרה הראשון של תכנית משפיעים, שממילא מצוי כבר בעיצומו וצפוי להסתיים בתוך תקופה קצרה.

22. טענותיה של העותרת בדבר השגיאות שנפלו, לכאורה, בפסק דינו של בית הדין הארצי הן טענות ערעוריות במהותן, אשר בעיקרו של דבר מופנות נגד שיקול דעתו של בית הדין הארצי בדבר האיזון הראוי בין שיקולי מאזן הנוחות. כפי שצוין לעיל, בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על בתי הדין הארצי לעבודה, ולא ייטה להתערב בשיקול דעתו, למעט במקרים חריגים במיוחד, אשר העתירה דנן אינן באה

בגדרן. בהקשר זה אעיר כי אין לקבל את טענת העותרת לפיה נפלה בפסק-דינו של בית הדין הארצי "טעות משפטית מהותית" כאשר סטה מההלכה בדבר אי-התערבות בהחלטות בעניין מתן סעדים זמניים.

אמנם, כפי שציינה העותרת, ככלל, ביקורת ערעורית על החלטות בבקשות לסעדים זמניים היא מצומצמת ותיעשה במקרים חריגים. עם זאת, במקרים שבהם יכולה להיות השפעה בלתי הפיכה או ניכרת על זכויות הצדדים במתן הסעד הזמני, ובייחוד במקרים בהם מתבקש צו עשה המשנה מצב קיים, אמת המידה להתערבות היא רחבה יותר, והיקף ההתערבות תלוי בנסיבות המקרה הנדון (ראו: חמי בן-נון וטל חבקין הערעור האזרחי 206 (2012)). בענייננו, בית הדין האזורי הורה על סעד זמני בגדרו ניתן צו עשה המשנה ממצב הדברים הקיים, ואינו אך משמרו – סעד שניתן במקרים נדירים בלבד מקום בו בית המשפט נוכח כי התערבותו חיונית כדי למנוע תוצאה קשה ביותר (ראו: בר"ם 5209/15 ח'לאילה נ' ראש עיריית סכנין, פסקה 18 (16.9.2015); רע"א 6582/15 עמותת אינעמאר לפיתוח וצמיחה כלכלית נ' בנק הדואר, חברת דואר ישראל בע"מ, פסקה 11 (1.11.2015); אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 909 (2013)). בנסיבות אלה, החלטתו של בית הדין הארצי לעבודה להפעיל ביקורת ערעורית על החלטה זו ולבטלה, היא במתחם הסבירות, ובוודאי אינה באה בגדר "טעות משפטית מהותית" שקיומה הוא אחד מהתנאים הדרושים לשם התערבות של בית משפט זה בהחלטות בית הדין הארצי לעבודה.

23. לנוכח כל האמור לעיל, העתירה נדחית.

ניתן היום, א' בסיון התשע"ח (15.5.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט